

## POSTANOWIENIE

20 lutego 2024 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Krzysztof Grzesiowski

na posiedzeniu niejawnym 20 lutego 2024 r. w Warszawie  
w sprawie z powództwa K. spółki akcyjnej w W.  
przeciwko L. spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.  
z udziałem interwenienta ubocznego K. spółki akcyjnej w Z.  
o zapłatę,  
na skutek skargi kasacyjnej interwenienta ubocznego  
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie  
z 20 stycznia 2022 r., VII AGa 36/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od interwenienta ubocznego na rzecz pozwanej  
kwotę 2700 zł (dwa tysiące siedemset złotych) tytułem zwrotu  
kosztów postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

1. Wyrokiem z 20 stycznia 2022 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 30 września 2020 r. zmienił zaskarżony wyrok i oddalił powództwo o zapłatę oraz rozstrzygnął w przedmiocie kosztów procesu.
2. Od powyższego wyroku skargę kasacyjną wniósł interwenient uboczny działający po stronie powodowej, powołując się na naruszenie art. 11 k.p.c., art. 382 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 235 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 382 k.p.c., art. 387 § 2<sup>1</sup> pkt. 1 i 2 k.p.c., art. 327<sup>1</sup> k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.; art. 11 k.p.c. i art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c.
3. Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, powołując się na występowanie w sprawie przesłanki określonej w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. Podał, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, a zasadniczym błędem, którego dopuścił się Sąd Apelacyjny było dokonanie istotnych ustaleń faktycznych na podstawie uzasadnienia wyroku karnego. Nadto uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego dotknięte jest wadą braku weryfikowalności. Skarżący skonkludował, że wadliwie przeprowadzone postępowanie dowodowe wpłynęło na wadliwą subsumcję prawa materialnego i doprowadziło do oczywiście nieprawidłowego orzeczenia.
4. W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwany wniósł o odrzucenie skargi kasacyjnej, ewentualnie o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania lub o jej oddalenie, a ponadto zasądzenie od skarżącego zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

**Sąd Najwyższy zważył, co następuje:**

5. W przedmiotowej sprawie pozycja interwenienta ubocznego ma charakter samoistny z uwagi na fakt, iż zaskarżony wyrok odnosi bezpośredni skutek prawny w stosunku między interwenientem a pozwanym (art. 81 k.p.c.), ponieważ przedmiotem procesu było roszczenie pierwotnie należące do

interwenienta ubocznego, które z mocy art. 828 k.c. (*cessio legis*) przeszło na powoda jako ubezpieczyciela.

6. Skargę kasacyjną złożoną przez interwenienta ubocznego samoistnego należy uznać za dopuszczalną niezależnie od okoliczności, czy strona do której przystąpił złożyła również skargę kasacyjną, a nawet czy wykonała zaskarżony wyrok (art. 81 k.p.c. w zw. z art. 79 k.p.c.).
7. Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach Kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398<sup>9</sup> k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 1-4 k.p.c., nie służy zaś merytorycznej ocenie skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.
8. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.). Obowiązkiem skarżącego jest sformułowanie i uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w nawiązaniu do tych przesłanek (art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c.), gdyż tylko wówczas może być osiągnięty cel wymagań przewidzianych w art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

wynika z oceny czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których mowa w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c.

9. Dla spełnienia wymagania z art. 398<sup>4</sup> § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do wskazanych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego (zob. postanowienie SN z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Ze względu na odmienny cel instytucji przedsądu i jej odrębne oraz kwalifikowane przesłanki, wskazanie i uzasadnienie okoliczności decydujących o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie może polegać na odwołaniu się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. W prawidłowo sporządzonej skardze kasacyjnej oba powyższe elementy muszą pojawić się oddzielnie i autonomicznie. Sąd Najwyższy nie jest bowiem trzecią instancją sądową i nie rozpoznaje sprawy, a jedynie skargę kasacyjną, będącą szczególnym środkiem zaskarżenia, wnoszonym i rozpoznawanym nie tylko w interesie skarżącego, ale przede wszystkim w interesie publicznym.
10. Odnosząc się do powołanej przez skarżącego przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, wskazać trzeba, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego utrwalony jest pogląd, że uzasadnienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, jako przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania, wymaga powołania się na kwalifikowaną postać naruszenia zaskarżonym orzeczeniem przepisów prawa materialnego lub procesowego oraz przeprowadzenia wyводу zmierzającego do jego wykazania. Oczywistość naruszenia ma miejsce wówczas, gdy jest ono widoczne *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia. O przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania nie decyduje przy tym samo oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego przez sąd, który wydał zaskarżone orzeczenie, lecz sytuacja, w której spowodowało ono wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam

zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (zob. postanowienie SN z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12).

11. Należy przypomnieć, że Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia. Związanie to wyklucza nie tylko przeprowadzenie w jakimkolwiek zakresie dowodów, lecz także badanie, czy sąd drugiej instancji nie przekroczył granic swobodnej ich oceny. Stąd też podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Zarzutem takim jest nie tylko zarzut naruszenia art. 233 § 1 KPC, lecz także przepisów regulujących sposób ustalania faktów. Każdy zarzut skargi kasacyjnej, który ma na celu polemikę z tą podstawą faktyczną, chociażby pod pozorem kwestionowania wykładni lub niewłaściwego zastosowania określonych przepisów prawa materialnego, z uwagi na jego sprzeczność z art. 398<sup>3</sup> § 3 KPC jest *a limine* niedopuszczalny (zob. postanowienie SN z 31 stycznia 2023 r., II CSKP 238/22).
12. Zawarty w art. 398<sup>3</sup> § 3 KPC zakaz oparcia skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów oraz związanie Sądu Najwyższego ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398<sup>13</sup> § 2 KPC) oznacza niedopuszczalność powoływania się przez skarżącego na wadliwość wyroku sądu drugiej instancji, polegającą na ustaleniu faktów lub niewłaściwie przeprowadzonej ocenie dowodów (art. 398<sup>3</sup> § 3 KPC), również we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (zob. postanowienie SN z 24 stycznia 2023 r., I CSK 2938/22).
13. W ocenie Sądu Najwyższego skarżący nie przedstawił dostatecznej argumentacji pozwalającej na przyjęcie, że skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna w powyższym rozumieniu, ponieważ nie wykazał kwalifikowanego, widocznego bez potrzeby dokonania głębszej analizy oraz prowadzącego do wydania oczywiście wadliwego orzeczenia, naruszenia konkretnie wskazanych przepisów prawa.

14. Skarżący w istocie ograniczył się do kwestionowania postępowania dowodowego przeprowadzonego przez Sąd drugiej instancji i dokonanych ustaleń faktycznych, co jak wskazano powyżej jest niedopuszczalne na etapie postępowania kasacyjnego.
15. Zdaniem Sądu Najwyższego wyroki sądów, jak również uzasadnienia tych wyroków są dokumentami urzędowymi w rozumieniu art. 244 k.p.c. i stanowią dowód tego, co zostało w nich urzędowo zaświadczone. W związku z powyższym Sąd Apelacyjny był uprawniony do dokonania ustaleń faktycznych na podstawie tych dokumentów przy uwzględnieniu całości zgromadzonego materiału dowodowego zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów z art. 233 k.p.c. Osobną kwestią jest związanie sądu *meriti* prawomocnym wyrokiem, co następuje zgodnie z regułami, o których mowa w art. 11 k.p.c. i art. 365 k.p.c.
16. Sąd Apelacyjny w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wyraźnie wskazał zmianę dokonanych ustaleń faktycznych, jak i ocenę nowych dowodów z dokumentów zgromadzonych na etapie postępowania apelacyjnego. Skarżący nie zgadza się z takim rozumowaniem, jest to jednak niewystarczające dla przyjęcia, że skutecznie wykazał przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 12 lutego 2020 r., III CSK 169/19).
17. Ustanowiony w art. 378 § 1 k.p.c. obowiązek rozpoznania sprawy w granicach apelacji oznacza jedynie nakaz rozważenia zarzutów i wniosków podniesionych w apelacji, a nie w odpowiedzi na apelację. W związku z powyższym nie można uznać uzasadnienia Sądu Apelacyjnego za wadliwe tylko z tej przyczyny, że sąd ten nie odniósł się do twierdzeń zawartych w odpowiedzi na apelację.
18. Według Sądu Najwyższego, nie ma przy tym innych przyczyn uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, w szczególności nieważności postępowania (art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 3 k.p.c.).
19. Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1 i § 3 oraz art. 107 k.p.c.

w związku z § 2 pkt 6, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie.

[a!]

[SOP]